Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Februar 1897. 46de Aargang.

Tale af Ældste Franklin D. Richards,

holdt i Salt Lake City den 5. Oktober 1896.

Jeg ønsker oprigtigt, at en Fylde af Guds Aand maa være hos mig, medens jeg er fremstillet for Eder i denne Formiddag. Vi have modtaget mange dyrebare Instrukser af dem, som have talt. Ved at lytte til Talerne i Gaar blev mit Sind særlig paavirket ved det Faktum, at vor Kundskab og Erfaring i Kristi Kirke, de Velsignelser, som vi have modtaget, og de, som vi haabe at modtage herefter, ere og ville blive os tildelte formedelst den Mission og Uddeling, der blev overdraget til Profeten Joseph Smith. Denne vigtige Kjendsgjerning, forenet med Guds Handlemaade med denne unge Mand, gjør dette Værk mere forunderligt, mystisk og mægtigt i vore Øjne. Vi have just afsunget Salmen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte, o Herre, paa denne vor Dag". Denne Mands Liv er besunget af de Hellige i alle Lande, hvor Evangeliet er blevet forkyndt, og hans Navn er bekjendt for Ondt eller Godt i den ganske Verden, som Engelen fortalte ham, at det skulde blive. Saaledes er det gaaet, saa vidt Beretningerne om ham og hans Virken angaa. Det er besynderligt, at Herren i Foraaret 1820 begyndte at arbejde med en ung Dreng, kun 14 Aar den forudgaaende December. Han var enfoldig nok til at tro, at der var en Gud i Himlen, og at han kunde søge ham, lige som Skriften lærte. Det er ogsaa besynderligt, at en saa mærkværdig Begivenhed skulde indtræffe i Skovkanten paa Civilisationens Grændser. De vestlige Egne af Staten New-York bleve i de Dage betragtede som langt mod Vest, og at Herren netop der og saaledes vilde udvælge en Dreng og arbejde med ham, var en besynderlig Ting. Hvorfor valgte han ikke en lærd Mand? Dersom han havde valgt en lærd Mand, vilde denne snart have sagt ham, at han kunde udføre sin Gjerning paa en bedre Maade, og dersom han ikke føjede sig efter ham, vilde han vende sig bort og forlade Herren. Vi lære ved vor Erfaring en god Del af den Slags. Men Herren valgte en

Dreng og begyndte at undervise og disciplinere ham, aabenbarede sig for ham, talte til ham og fortalte ham, at Verdens Veje vare forkerte, og han sendte ligeledes sine Engle til at undervise og belære ham.

Herren underretter os i en Aabenbaring om, at den første store Gave, som han skjænkede ham, var Gaven til at oversætte Mormons Bog, og at han ikke vilde tildele ham nogen anden, før det Arbejde blev udført. Saaledes frembragte han denne værdifulde Historie om den halve Verden for et Tidsrum af flere Aarhundreder. Paa et Spørgsmaal om, naar og hvor han erholdt denne af Verden foragtede Bog, svarede Profeten Joseph som følger: „Moroni, den samme Person, som nedlagde Pladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, i en Høj i Manchester, Ontario County, New-York, for længe siden død og opstaaet fra de Døde, aabenbarede sig for mig og fortalte mig, hvor de vare, og hvorledes jeg kunde erholde dem. Tilligemed Pladerne modtog jeg „Urim og Thummin", hvorved Optegnelserne bleve oversatte; saaledes fremkom Mormons Bog". Den indeholder den mest ligefremme Erklæring af og den bedste Forklaring over Evangeliets Principer af alle nuværende Bøger, og hvorfor skulde den ikke dette, oversat som den er, Ord efter Ord, Sætning efter Sætning, Linie efter Linie og Side efter Side, ved Urim og Thummin. Ingen anden Bog i Verden har et saa stort Krav paa vor fulde Tillid som Mormons Bog.

Dette synes at være den aabnende Kile, Trappestenen til den store og sidste Husholdning. Medens Profeten Joseph fortsatte med dette Arbejde, lærte han, at det var nødvendigt for alle Mennesker at blive døbte, og da han kom til at forstaa dette, ønskede han oprigtigt at modtage denne Velsignelse. Han bad Herren om den, hvorpaa Johannes den Døber aabenbarede sig for ham og Oliver Cowdery og ordinerede dem til det mindre eller aaroniske Præstedømme. Dette var forunderligt. Nu var der to Mænd paa Jorden med Fuldmagt til at udføre Daabsordinansen til Syndernes Forladelse. Dette optændte de Ugudeliges Vrede, og den unge Mand blev eftersøgt, forfulgt og fordreven fra Sted til Sted. Kort efter, at han modtog denne Velsignelse, hørte han Herrens Røst i Fader Whitmers Hus, og det blev ham lovet, at dersom han forblev trofast, skulde han snart modtage andre Myndigheder, hvorved han tillige kunde meddele aandelige Velsignelser; i Forbindelse med dem skulde han modtage Apostelmyndigheden, det melkisedekske Præstedømme og Myndighed til at meddele Folket alle Velsignelser baade aandelige og fysiske.

I Pagtens Bog 27 (dansk Udg. 50) siger Herren: „Og jeg vil deltage af Vintræets Frugt med Adam, Noah, Abraham, Johannes den Døber, hvem jeg har sendt til Eder, mine Tjenere Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery, for at ordinere Eder til det første Præstedømme, som I have modtaget, paa det at I kunne blive kaldede og beskikkede, lige som Aaron var.

Ligeledes med Peter, Jakob og Johannes, hvem jeg har sendt til Eder, og ved hvem jeg har ordineret og bekræftet Eder at være Apostle og særlige Vidner om mit Navn, til at bære Nøglerne til Eders Tjeneste og til de samme Ting, som jeg aabenbarede for dem, hvem jeg har anbetroet Nøglerne til mit Rige og Evangeliets Husholdning for sidste Gang og til Tidernes Fylde, i hvilken jeg vil samle Alt un-

der et Hoved, baade det, som er i Himlen, og det, som er paa Jorden".

Beretningen er ikke fuldstændig med Hensyn til Tiden, da dette skete; men Broder Addison Everet, som døde for kort Tid siden, har meddelt, at han hørte Profeten Joseph sige i Residentshuset i Nauvoo, at det skete en Gang, da de kom tilbage til Harmony, Pensylvania, fra Colesville, New-York. En talrig Pøbel havde forsamlet sig i Colesville, og den eneste synlige Udvej til at frelse Livet, var at forlade Stedet straks, og han og Oliver rejste derfor. De vandrede gjennem Sumpe og Moradser langs med Susquehanna Floden og havde kun spist Lidet eller Intet den foregaaende Dag. De bleve derfor trætte og næsten udmattede, særlig Oliver, og Joseph maatte støtte ham, indtil de naaede tørt Land, hvor han kunde sætte sig for at hvile. Joseph fortalte ham, siger Broder Everet, at det var paa dette affsides Sted, at Peter, Jakob og Johannes aabenbaredes for dem og erklærede, at de vare sendte af Jesus for at beskikke dem til Apostelmyndigheden. Medens Profeten Joseph var berøvet de Helliges Selskab i Nauvoo, udtrykker han sig om Guds store Værk som følger:

„Og atter, hvad høre vi? Glade Tidender fra Cumorah; Moroni, en Engel fra Himlen, forkynder Profetiernes Opfyldelse — Bogens Aabenbarelse. En Røst fra Herren i Ørkenen i Fayette, Seneca County, New-York, erklærende, at de tre Vidner skulde bære Vidnesbyrd om Bogen. Michaels Røst paa Bredderne af Susquehanna tilkjendegivende Djævelen, da han viste sig som en Lysets Engel. En Røst fra Peter, Jakob og Johannes i Ørkenen mellem Harmony, Susquehanna County, og Colesville, Broome County, paa Bredderne af Susquehannafloden, erklærende at de vare i Besiddelse af Nøglerne til Riget og til Tidernes Fyldes Husholdning.

Og atter, Guds Røst i gamle Fader Whitmers Hus i Fayette, Seneca County, og til forskjellige Tider og paa forskjellige Steder, gjennem alle Prøver og Trængsler, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har gjennemgaaet." (Pagtens Bog 106.)

Dette stemmer med ovennævnte Broders Beretning, skjønt vi savne nøjagtig Underretning om Stedet, hvor det skete. Da de havde modtaget denne Ordination og disse Velsignelser, stode de op og vandrede ligesom Kjæmper, forfriskede ved Vin, de resterende 17 Mil af deres Rejse til Harmony. Herren har paa ejendommelige og forskjellige Maader gjengivet Menneskenes Born Myndigheden til at frembære det evige Evangelium. Han ledte Profeten Joseph forunderligt, fra Tid til anden og fra Sted til Sted, i det store Arbejde med at opbygge Templer, bosætte Folket paa deres Forsamlingssteder og udføre de forunderlige Ting, som han udførte; thi Mørkets Magter angreb ham, lige saa snart han kom i Herrens Tjeneste. Han siger selv, at han var vant til at vade i dybe Vande.

Tyve til tredive Minuter ere utilstrækkelige til at omtale mere end to eller tre Begivenheder i denne Profets Liv. Eftersom jeg er en Historiker, forvente I naturligvis at høre mig tale om historiske Emner.

Da Joseph havde helbredet de Syge i Montrose, fulgte Kompagniet ham til Flodbredden, hvor han vilde tage med en Baad tilbage til Hjemmet. Medens han ventede paa Baaden, kom en Mand Vest fra, som havde set de Syge og næsten Døde helbredede, og bad Joseph om at komme til hans Hus og helbrede to af hans Børn,

som vare meget syge. Børnene vare Tvillinger og 3 Maaneder gamle. Joseph svarede, at han kunde ikke komme, men at han vilde sende en Anden til at helbrede dem. Han bad derpaa Ældste Woodruff om at gaa med Manden og helbrede hans Børn. Paa samme Tid tog han et Silkelommetørklæde af sin Lomme, gav det til Broder Woodruff og sagde, at han skulde tørre Børnenes Ansigter med det, og de skulde blive helbredede; han sagde tillige: „Saalænge Du bevarer dette Lommeklæde, skal det være et Forbund mellem mig og Dig". Ældste Woodruff gjorde, som han blev befalet, Børnene bleve helbredede, og han har opbevaret Lommeklædet indtil denne Dag.

Ved en anden Lejlighed i Kirtlands Dage (32. Januar 1832), medens Kirken endnu var ung og kun havde faa Medlemmer, holdt de et Konferencemøde; Mænd og Kvinder, Ældster, Højpræster og Kirkens Præsidentskab vare tilstede. Profeten fortæller os i sin Historie, at Guds Aand og Kraft hvilede paa dem; han talte i et fremmed Sprog, og Andre talte i Tungemaal; de vedbleve, indtil hele Forsamlingen talte, bad eller sang i Tungemaal, og de havde en rigtig Pinsefest i disse de sidste Dage, i Hovedsagen lig Pinsefesten i gamle Dage, kun mindre udstrakt. Han siger videre:

„De Gaver, som følge dem, som tro og adlyde Evangeliet, begyndte at blive udgydt over os, ligesom i gamle Dage, og det er Tegn paa, at Herrens Handlemaade med dem, som elske og adlyde Sandheden, altid er den samme; thi da vi, nemlig Joseph Smith, jun. Sidney Rigdon, Frederick G. Williams, Newel K. Whitney, Hyrum Smith, Zebedee Coltrin, Joseph Smith sen., Samuel H. Smith, John Murdock, Lyman Johnson, Orson Hyde, Ezra Thayer, Højpræster, Levi Hancock og William Smith, Ældster, vare forsamlede i Konferencemøde den 22. Januar, talte jeg i Tungemaal til Forsamlingen, og efter mig talte Broder Zebedee Coltrin og William Smith ved samme Gave; derpaa udgjød Herren sin Aand over os paa en mirakuløs Maade, indtil alle Ældsterne og adskillige Medlemmer, baade Mænd og Kvinder, talte i Tungemaal. Store og herlige vare den Helligaands guddommelige Tilkjendegivelser. Lovsange bleve sungne for Gud og Lammet; Taler og Bønner i Tungemaal optog Tiden indtil sent paa Aftenen ved Glæden over, at disse for lange Tider borttagne Velsignelser vare gjengivne. Den 23. forsamledes vi atter til Konferencemøde, og efter megen Tale, mange Bønner og megen Lovprisning til Herren, Alt i Tungemaal, skred vi til Fodtvætning".

Da Profeten Joseph kom tilbage fra Missouri, overværede han en Konference. Jeg var tilstede ved den første Konference, som han holdt efter at være undsluppen fra Missouri. Det var paa et gammelt, presbyteriansk Forsamlingssted, nær Quincy, Illinois, lidt Øst for Byen. Jeg erindrer godt, da Præsident Joseph Young introducerede mig til ham (jeg var den Gang en voksen Dreng), og han tog mig ved Haanden og sagde: „Gud velsigne Dig, Broder Franklin!" Derved blev jeg fra Hoved til Fod gjennemtrængt af en Følelse lig den, jeg ofte har følt, naar et elektrisk Stød har gjennemstrømmet mit System. Jeg erindrer godt et af Emnerne, som bleve behandlede i denne Konference. Han udnævnte en Komite til at samle alle de løgnagtige og skandaløse Artikler, der vare publicerede om os, for at de kunde blive opbevarede i Historien.

Efter Konferencen rejste han med et Kompagni til Commerce (senere Nauvoo), en lille By paa den østlige Bred af Mississippi Floden, og den var saa usund, at et Kompagni Emigranter fra New-York, som havde slaaet sig ned der, vare glade for en Lejlighed til at sælge. Joseph og hans Kompagni kjøbte, hvad de ønskede at sælge, og kjøbte tillige et Landstrøg, beliggende paa den vestlige Side af Floden. Efter en Tids Forløb, da de saa, hvorledes Forholdene vare, udviste Joseph en Iver, som om Himlen ansporede ham til at flytte. Han tog adskillige Brødre med sig, af hvilke Nogle ere tilstede i Dag, Præsident Woodruff, Joseph B. Noble og maaske Andre, som fulgte ham. De gik igjennem Lejren, helbredede de Syge og oprejste de Døde, som endnu ikke vare i Gravene. Han fortsatte, og saa vidt som hans Røst kunde høres i de Syges Øren, kaldte han dem tillive paa ny. (Fortsættes.)

Klassisk Religion.

5. Slutning.

Det er unødvendigt at føje meget til, hvad der allerede er sagt om Evangeliets praktiske Del. Der er, som allerede fremsat, evangeliske Fordringer og Ordinanser, som maa efterkommes og annammes. Kristi Evangeliums Grundvold bestaar i Læren om Tro paa Gud, Omvendelse fra Synd, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaand. Frelseren forkyndte disse Principer, og det fremgaar umiskjendeligt af hans Ord, at disse ere absolut nødvendige. Den, som paastaar, at han ikke behøver at blive døbt med Begravelsens Daab og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaand, udviser en opsætsig Karakter og viser derved, at disse Ordinanser ere nødvendige overfor ham, om ikke for Andet, saa for at bringe ham til Ydmyghed og Underdanighed mod Guds Befalinger. Den, som ikke er villig til at vise Lydighed mod saadanne simple Fordringer, er ikke skikket til at annamme Evangeliet; thi Lydighed er den første Lektie, der maa læres ved at indgaa i Guds Rige. Daaben er gavnlig og nødvendig for at indpræge Lydighedens simple Lektie, selv om den ikke medførte andet Gavn; det er en god Prøve paa en Persons Ydmyghed og Villighed til at følge Kristus. Skjønt han var uden Synd, lod han sig dog døbe for at fuldkomme al Retfærdighed og sætte et Eksempel for Menneskene.

Naar Børn lære at skrive, maa de lære at skrive rette og krumme Linier, før de lære at skrive Bogstaver og Ord, og skjønt Linierne i og for sig ikke have nogen Betydning, betragtes de dog som nødvendige for at lære Barnet at kontrollere Pennen. Mere fremskredne Elever lære Sproget i Skolerne, ikke alene for det Gavn, som derved erholdes, men ogsaa for den Disciplinering af Sindet, som saadanne Studier medføre. En af Fordelene ved at vise Lydighed mod Evangeliets ydre Ordinanser kan betragtes i samme Lys. Dersom vi for Argumentets Skyld tilstaa, at ingen andre Fordele erholdes ved at efterkomme Ordinanserne, end Sindets Disciplinering, er dette i sig selv tilstrækkelig Belønning; thi det er kun formedelst en saadan udvist Lydighed, at den Helligaand er forjættet, og naar et Menneske ydmygt efterkommer disse Fordringer, er det berettiget til

denne Gave, og den vil blive en Hjælp ved fremtidige Bestræbelser.

Der er mange Principer for et Menneske at lære og efterkomme for at opnaa Frelse, og det er ikke min Hensigt her at fremstille dem. Dersom det, der er sagt, vil lede Nogen til at undersøge Evangeliet, overbevise ham om Nødvendigheden af at efterkomme de første Ordinanser og efterkomme dem i Oprigtighed —, vil han modtage Forjættelsens Helligaand, som vil lede ham ind i al Sandhed; den vil være ham en Leder og Lærer, vil vise ham, hvad der er nødvendigt fremdeles at gjøre, og vil paaminde ham om at leve efter de Lærdomme, som læres ham.

Mange Religioner i Verden gjøre Krav paa at være Kristi Evangelium; men de ere alle forskjellige i deres Lærdomme, og de Sandhedssøgende ere forvildede; de forstaa ikke, hvad de skulle gjøre, eller hvilken der er den rette Kirke. Men der er en Maade, hvorpaa Enhver kan kjende for sig selv, hvilken Kurs han skal tage. Et ydmygt, andagtsfuldt Sind og et alvorligt Ønske efter at kjende og udføre Guds Vilje, uanset hvor meget det end maa stride imod Ens egne Ideer, er nødvendigt for at prøve Jesu Forjættelser. Apostlen Jakob siger: „Dersom Nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal det gives ham". Der er visse Maader, hvorpaa man kan lære, hvilken der er Kristi sande Kirke. For det Første maa Kirken, dersom den er Kristi Kirke, lære de samme Lærdomme, som Jesus og Apostlene forkyndte. Paulus erklærer, at der er „een Gud, een Tro, een Daab". Endvidere siger han: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædike Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!" (Gal. 1,8.) Den sande Kirke maa have Embedsmænd, der besidde den samme Myndighed til at handle i Herrens Navn som de gamle Disciple. Paulus siger, idet han omtaler den præstelige Kaldelse: „Ingen tager sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var". (Hebr. 5,4.) Aaron blev kaldet ved Aabenbaring; derfor er Aabenbaring lige saa nødvendig i Kirken paa en Tid som paa en anden. Den sande Kirke maa have Apostle, Profeter og den samme Organisation som den oprindelige Kirke. Den maa have den samme Hjælp og Bestyrelse og de samme aandelige Gaver, som Paulus omtaler i 1. Cor. 12,28: „Gud har sat i Menigheden, for det Første Apostle, for det Andet Profeter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale i Tungemaal". I den sande Kirke maa de Tegn, som Frelseren nævnede, følge de Troende: „Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Djævle, de skulle tale med nye Tunger, de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Gift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes". Disse Ting ere ikke afskaffede i Kristi Kirke; de ere trods Alt, hvad der siges i modsat Retning, fremdeles nødvendige. Der er ingen Udtalelse i den hellige Skrift, der understøtter Nogen i at paastaa, at disse Ting ikke længere behøves i Kirken; Paulus derimod erklærer, at disse aandelige Gaver skulle vedblive i Kirken, „indtil vi Alle naa til Enhed i Troen".

Jesus udtalte denne Forjættelse: „Dersom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af

Gud, eller jeg taler af mig selv". (Joh. 7,17.) At gjøre hans Vilje er at holde hans Befalinger, og han har befalet alle Mennesker at omvende sig og blive døbte lige saa vel som at tro. Jesu Forjættelse er lige saa god i Dag, som da den blev given. Det er en ufejlbarlig Prøve, hvorpaa Kristi Evangeliums Sandheder kunne kjendes.

Nogle kunde spørge: Er Kristi sande Kirke paa Jorden; besidder Nogen Myndighed i vore Dage til at handle i Herrens Navn; blive Jesu Lærdomme forkyndte og praktiserede af nogen Kirke nutildags, og følge de samme Tegn de Troende i vore som i gamle Dage? Det er meget tilfredsstillende at vide, at alle disse Spørgsmaal kunne besvares bekræftende. Kristi Kirke findes paa Jorden; den er ved guddommelig Aabenbaring gjenoprettet i vore Dage med Magt og Myndighed; dens Embedsmænd have modtaget den himmelske Myndighed til at forvalte dens hellige Ordinanser; den forkynder de samme Lærdomme, og den meddeler de Troende de samme Tegn: Syge blive helbredede, Blinde modtage deres Syn, Lamme gaa, Djævle udkastes; Tungemaalsgaven, Gaven til at udlægge Tungemaal, Profetiens og andre Gaver, nydes af de Troende. De, som annamme Læren, modtage et Vidnesbyrd fra Gud om Evangeliets Sandhed, som de have adlydt; de adlyde den Befaling, som Jesus gav sine Disciple, før han opfor til det Høje: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands, og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder".

Den hellige Historie beviser, at naar som helst Herren foraarsagede eller tillod vigtige Begivenheder at indtræffe i Verden, har han først sendt Profeter til at forudsige Begivenhederne og advare Folket. Noah blev sendt forud for Floden for at profetere om den og kalde Folket til Omvendelse og derved undgaa Guds Vrede. Før Babylonierne indtog Jerusalem, blev der opreist Profeter for at advare Jøderne mod de kommende Begivenheder. Johannes blev sendt som en Forløber for Jesu Advent i Forkrænkeligheden, og Jesus advarede Jøderne mod Jerusalems Ødelæggelse og gav dem, som troede paa hans Ord, Lejlighed til at undfly den forfærdelige Elendighed, der ventede de Ugudelige.

Jesu andet Komme er nær for Haanden, og Herren har atter opreist Profeter til at gjøre Forberedelser for den store Tildragelse. Den Engel, Johannes saa „flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden", er ankommen og har afleveret sit Budskab til Profeten Joseph Smith. Guds Kirke er igjenoprettet paa Jorden, og Evangeliet bliver prædiket i Verden af Mænd med Myndighed til at forkynde det og til at udføre dets Ordinanser. Joseph Smith var det nittende Aarhundredes store Profet, og den Kirke, som han var Redskab til at oprette, er Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, almindelig kaldet Mormon-Kirken. Talrige Vidnesbyrd af den stærkeste Beskaffenhed vidne om, at Joseph Smith var en Guds Profet.

Dersom Folk kun vilde lægge Fordomme til Side og undersøge de Vidnesbyrd, som vidne om, at han var en Profet, vilde de finde, at de ere meget udstrakte og afgjørende.

(Mill. Star.) Edwin F. Parry.

Den 15. Februar 1897.

Evangeliets fremragende Træk.

Et af Kristi Evangeliums fremragende Træk er dette, at det ikke tilbyder nogle jordiske Tillokkelser. Ingen verdslig Belønning fremstilles for dem, som annamme dets Forskrifter. Det er en upopulær Religion, ilde omtalt alle Vegne, og dets Tilhængere ere udsatte for Spot, Bagvaskelse, Bedrageri og ofte voldsom Forfølgelse.

Naar Mænd og Kvinder ved Daaben indlemmes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, forpligte de sig til at tjene Herren, selv om det skulde nødvendiggjøres at opofre alle deres jordiske Ejendele, forsage dem, som ere dem kjære ved Familiebaandet, ja endog nedlægge deres Liv for ham. De, som omvendes til Evangeliet, forstaa tilfulde, hvad der vil blive fordret af dem, dersom de annamme det, og de blive tydelig adspurgte, om de ere villige til at annamme det paa disse Betingelser.

Saadanne Fordringer blive ikke stillede til dem, som slutte sig til andre Kirker. Andre Trossamfund love Frelse paa meget lettere Betingelser. Men i Frelserens Dage bleve de, som begjærede det evige Liv, opfordrede til at forlade Alt og følge ham. Da den rige, unge Mand kom til Jesus og spurgte, hvad han skulde gjøre for at erholde det evige Liv, svarede Jesus: „Sælg, hvad Du har, og giv de Fattige det . . . . og kom, følg mig". Frelseren sagde ligeledes: „Hvo, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd . . . og hvo, som ikke kan tage sit Kors op og følge mig, er mig ikke værd".

Det er en højst mærkværdig Kjendsgjerning, at der findes Mænd og Kvinder, der ere villige til at annamme en Religion, der stiller saadanne Fordringer til dens Tilhængere. Naar de alligevel slutte sig til den, er det Bevis for, at de ere oprigtige, og at de have stærk Tro paa Guds Forjættelser. Det beviser ogsaa, at en saadan Kirkes Medlemmer ere Mænd og Kvinder med en fast Karakter; thi der fordres virkeligt Mod til at annamme en saadan Tro, og Ingen kan, med mindre han er ærlig og oprigtig, udstaa den Prøve, som de maa gjennemgaa, der slutte sig til et saadant Samfund. Intet mindre end Jesu Vidnesbyrd uafladeligt brændende i deres Hjerter kan dygtiggjøre Menneskene til at udstaa de Prøver, man møder paa en saadan Vej; thi „Alle, som ville leve gudeligen i Kristus Jesus, skulle forfølges".

Dette Karaktertræk i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige beviser, at den er ethvert andet Religionssystem i Verden langt overlegen. Den giver overtydende Beviser for, at den bestaar af noget Højere end Menneskets Magt, hvorved den ansporer Folket til at gjøre saadanne Opofrelser for deres Religion.

Naar Evangeliet forstaas rigtigt, vil man finde det rimeligt, at Herren fordrer, at de, som annamme det, skulle forsage Alt. Dersom det evige Liv, Guds største Gave, erholdes derved, er det sikkerligen værd al den Opofrelse, Mennesket kan gjøre. De, som ikke kunne gjøre dette, kunne heller ikke efterkomme Jesu første Bud: „Du skal elske Herren Din Gud af Dit ganske Hjerte, og af Din ganske Sjæl, og af Din ganske Styrke, og af Dit ganske Sind".

Profeten Joseph Smith siger: „En Religion, der ikke fordrer Opofrelse af Alt, har ikke Magt til at frembringe den Tro, der er nødvendig til Liv og Saliggjørelse; thi den Tro kunde ikke fra Menneskets Begyndelse erholdes uden ved Opofrelse af alle jordiske Ting. Det var ved saadan Opofrelse, og kun ved saadan Opofrelse, at Gud beskikkede evigt Liv for Menneskenes Børn, og det er formedelst Opofrelse af alle jordiske Ting, at Menneskene virkelig kunne kjende, at de gjøre det, som er behageligt for Herrens Øjne. Naar et Menneske har opofret Alt, hvad han besidder, hans Liv indbefattet, for Sandhedens Skyld, med Tro til Herren, at det er fordret formedelst hans Bestræbelser efter at gjøre Guds Vilje, da ved han for vist, at Gud anerkjender og vil anerkjende hans Opofrelse og Forsagelse, og at han ikke har søgt og heller ikke vil søge Herren forgjæves. Da, og under saadanne Omstændigheder, kan han forvente at erholde den Tro, som er nødvendig for at opnaa det evige Liv".

(Millennial Star.)

Ankomst.

Efternævnte Missionærer ankom fra Zion som følger: Den 9. Februar Hyrum Hogan fra Bountiful, Utah, den 10. Februar Peter Mogensen fra Mt. Pleasant, Utah.

Beskikkelse.

Ældste Hyrum Hogan beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.
Ældste Peter Mogensen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Foraars-Konferencer.

Konferencemøderne ville blive afholdte som følger:

Aalborg,	Lørdag	og Søndag	den	13.	og	14.	Marts,
Aarhus,	—	—	„	20.	„	21.	—
Kjøbenhavn,	—	—	„	27.	„	28.	—
Malmø,	—	—	„	3.	„	4.	April,
Kristiania,	—	—	„	10.	„	11.	—
Stockholm,	—	—	„	17.	„	18.	—
Gøteborg,	—	—	„	24.	„	25.	—

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Idahos Guvernør og de Sidste-Dages Hellige.

Følgende selvforklarende Korrespondance blev nylig offentliggjort i »Belfast News-Letter«:

Sidste-Dages Hellige eller Mormoner.

Til Redaktøren.

Ærede Herre! Som en Fortjeneste af et Folk, hvis Liv og Hensigter ere saa lidet forstaaede og saa urigtigt fremstillede, sender jeg Dem herved en Kopi af en Korrespondance mellem mig og Guvernør W. J. Mc. Connel, Idaho Stat, U. S. Amerika, og haaber, at De vil give den Plads i Deres ansete Blad, for at Vildfarelsen kan blive fordreven og Sandheden haandhævet. I Forventning herom takker jeg Dem og forbliver

Deres ærbødigste

Charles Peterson.

Thorndyke Street Nr. 90, Belfast, den 7. September 1896.

Hs. Højærværdighed, Guvernøren af Idaho Stat.

Ærede Herre! Jeg haaber, De undskylder min Frihed med at henvende mig til Dem angaaende efterfølgende Emne. Jeg ønsker nemlig paalidelig Underretning om et Folk, som lever i Deres Stat, bekjendt under Navnet Mormoner eller Sidste-Dages Hellige, om hvem saa meget Modsigende er sagt og skrevet, at man ikke kan komme til noget rigtigt Resultat om deres virkelige Karakter. Tillad mig derfor at rette følgende Spørgsmaal til Dem: Hvorledes forholde de sig til andre Kristne med Hensyn til Ærlighed, Vindskibelighed og Industri, Ædruelighed, Moralitet, Dyd, Oprigtighed, Paalidelighed og Flid; ligeledes med Hensyn til at opmuntre Skoler, Seminarier og Lære- og Uddannelsesanstalter? Staa de tilbage i disse Dyder og Egenskaber, der gjøre Livet og Samfundet lykkeligt og gjøre Folket til loyale Borgere? Forventende Deres Gunst ved Deres tidligere Lejlighed forbliver jeg

Deres underdanigste

Chas. Peterson.

Thorndyke Street No. 90, Belfast, Irland den 5. August 1896.

Embedskontoret, Boise City, Idaho Stat, den 18. August 1896.

Hr. Charles Peterson, Thorndyke Street No. 90, Belfast, Irland.

Ærede Herre! Deres ærede Brev af 5. August har jeg modtaget og overvejet Indholdet. Jeg tror, at Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, eller Mormonerne, kunne klassificeres blandt vore bedste Borgere. Mange af dem kom oprindelig fra Europa, Nogle fra Danmark, Nogle fra Tyskland, en god Del fra Wales, og de repræsentere i Virkeligheden Europas fleste Nationer, men mindst den irske. Kirken har bragt dem hertil, hvert Individ betaler dog sin egen Rejse og bosætter sig paa Regjeringens Land, som de tage i Besiddelse under „Homesteadloven". De erklære, at deres Hensigt er at blive amerikanske Borgere og derpaa bosætte sig paa dette Land. De ere naturligvis fattige i Begyndelsen, og nogle af dem ere ogsaa ulærde; men deres Stilling er langt bedre, end den var i de Lande, hvorfra de kom. De bosætte sig i Reglen i Kolonier, efter deres Nationaliteter.

Salt Lake City, Mormonkirkens „Mekka", er en smuk By, og der er mange prægtige og højt udviklede Mænd og Kvinder i denne By, som høre til Mormonerne.

I denne Tidsalder ere Mænd og Kvinder i Almindelighed, særlig i Amerika, tilbøjelige til at tvivle paa, hvad Kristne kalde Aabenbaring, og Mange nære Tvivl angaaende Mormons Bog. Hvorfor skulde de ikke tvivle paa den, lige som de tvivle paa Bibelen? Der er mange Tvivlere om alle Emner i denne Verden.

Det Første, der foraarsagede Fordomme mod Mormonernes Religion, var deres Tro paa Poligamiet. Da de først bosatte sig i det nuværende Utah, vare de en særskilt Kommune, fjernede fra Folk med andre Anskuelser om religiøse Principer; men efter som Jerbaneforbindelsen blev bragt i Stand mellem Utah og de tæt befolkede Stater i Unionen, bragte Forretningen mange Fremmede fra de forskjellige Religionspartier ind i Landet, og Forretnings- og politisk Kappelyst saa godt som Noget frembragte det Raab og Skrig, der rejste sig mod Poligamiet fra de Nyankomnes Side. Mormonerne forbleve i lang Tid standhaftige i deres Religion, indtil en af deres Apostle, eller deres Præsident, tror jeg, modtog en Aabenbaring, som blev forkyndt for Folket, erklærende, at det var Herrens Vilje, at de skulde ophøre med at gifte mere end een Hustru. Dette skete for 5—6 Aar siden, og jeg tror, at de som et Folk efterleve denne Aabenbaring.

Jeg blev opdraget af nordirlandske Forældre i den gamle presbyterianske Kirke, og jeg tror, at jeg derfor kan give Mormonerne en upartisk Anbefaling. Min Erfaring blandt dem, og hvad der er meddelt mig om deres Kirkes Organisation, leder mig til at tro, at hvad praktiske, kristelige Resultater angaa, have de den bedste Organisation i Verden.

Deres med Agtelse
W. J. Mc. Connel, Guvernør.

Korrespondance.

Rotterdam, Holland,
den 30. Januar 1897.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

Jeg ankom i Aftes hertil Byen i Forening med Ældste Fred Pieper, Præsidenten for den hollandske og belgiske Mission; han modte mig i Arnhem, Holland, hvor der er en Gren af Kirken. Jeg forlod Bern, Schweiz, den 22. ds. og rejste gjennem Basel, Strassburg, Karlsruhe, Stuttgart, Heidelberg, Mannheim, Worms, Darmstadt, Frankfurt a. M., Mainz, Køln, Dusseldorf o. fl. a. Stæder; jeg besøgte Kirkens Grene i Stuttgart, Mannheim, Frankfurt a. M. og glædede mig meget i Selskab med Brødrene, som arbejde i disse Missionsmarker. Den hollandbelgiske Mission bestaar af 7 Grene, 5 i Holland og 2 i Belgien. Ved Slutningen af 1896 havde disse Grene 763 Medlemmer, indbefattende 29 Ældster, 25 Præster, 32 Lærere og 19 Diakoner; naar Børn under 8 Aar, hvis Forældre ere Medlemmer af Kirken, indbefattes, bliver Totalsummen 996. 9 Ældster fra Zion og 3 lokale Ældster virke for Tiden i Missionen. Sidste Aar bleve 146 Personer tillagte Menigheden ved Daab. De hollandske Grene ere: Rotterdam med 208 Medlemmer og Præstedømme, Amsterdam med 218, Grøningen med 131, Arnhem med 78 og Dordrecht med 28. De belgiske Grene ere: Liege med 31

Medlemmer og Præstedømme, og Brüssel, indbefattende Antverp, med 17; de øvrige ere spredte. Præsident Pieper siger, at de Hellige i Missionen i Almindelighed ere gode og trofaste, og at der er Udsigt til et stort Arbejde i Holland og Belgien. »De Ster«, der paabegyndtes som et Maanedsskrift sidste Maj, er siden 1ste Januar sidstleden udkommet to Gange om Maaneden og indeholder omtrent lige saa meget Læsestof som Skandinaviens Stjerne. Præsident Pieper forener sig med mig i en venlig Hilsen til Dem og Deres Medarbejdere i den skandinaviske Mission. Jeg beder Dem bringe min Hilsen til Brødrene og de Hellige i Kjøbenhavn. Jeg nyder et godt Helbred og forventer at fuldføre mit Arbejde her i omtrent 2 Uger.

Deres Broder og Medarbejder
Andrew Jenson.

Jesu Sprog.

Nye Forsøg paa at bestemme, hvilket Sprog Jesus talte, da han var paa Jorden, tyde paa det Aramæiske og ikke det Hebraiske, som man tidligere almindelig antog. Fru Agnes S. Lewis, som for en Tid tilbage opdagede den gamle syriske Tekst til de fire Evangelier i et Kloster paa Sinai Bjerg, giver i en Artikel i »The Century« nogle Grunde for denne Anskuelse.

„Der findes for Eksempel mange Udtryk i det nye Testamente, der fremsættes som Jesu ordrette Udtryk, for Eksempel „Ephphata" (bliv aabnet); „Talitha cumi (Pige! staa op), og hans Smertens Udtryk „Eli! Eli! Lama Sabachtani" fra Korset. Navnene paa Personer og Steder ere ligeledes ofte givne i den syriske Form, saasom „Bar" (Søn) istedet for det hebraiske „Ben"; ligeledes i Bartholemæus, Barabbas, Bar-Jesus, Bar-Jonas, Barnabas, Bar-Timæus. Der er ogsaa andre, for Eksempel „Cepha" (en Sten), „Boanerges" (Tordenens Søn), „Sapphira" (det Skjønne), „Thomas" (Tvillingen), „Martha" (Husfruen), „Tabitha" (Gazellen), „Bethsaida" (Fiskerhuset), „Nazareth" (Vagt), „Gethsemane" (gamle Presse), „Golgatha" (Hovedpandested), „Hakeldama" (Blodager), hvilke alle stamme fra det Syriske. Ordene „Mammon, „Raca" og „Abba" ere ligeledes syriske.

Et andet kraftigt Argument er ligeledes fremført af Fru Lewis. Hun henleder Opmærksomheden paa den Kjendsgjerning, at de semitiske Folk ynde Ordspil, Assonantser (Halvrim), morsomme Ord. Koranen for Eksempel skylder alene denne Stil meget af sin formodede Guddommelighed. I den syriske Version af Kristi Taler er den semitiske Stil fremragende, skjønt den naturligvis er forsvunden i Oversættelserne. I Udtrykket: „Hver den, som gjør Synd, er Syndens Trælle", ere Ordene „gjøre" og „Trælle" kun forskjellige Former af et og samme Ord. Lignende Ordspil forekomme i Sætningerne: „Siger jeg til min Tjener: gjør det, da gjør han det".

Den praktiske Betydning af dette Spørgsmaal fremgaar ved Oversættelsen af nogle af det ny Testamentes vanskelige Sætninger. I Lignelsen om den utro Tjener (Matt. 24.) siges der: „Saa skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, som han ikke forventer,

og paa den Time, som han ikke ved, og han skal slaa ham sønder, og give ham sin Del med Øjenskalke". Det kan næppe benægtes, at i denne Lignelse synes Straffen slet ikke at svare til Brøden. Ingen jødisk Herre vilde have sønderslaaet sin Tjener, fordi han forsømte de nævnte Pligter. Af den paa Sinai fundne syriske Tekst fremgaar det, at det oversatte Ord „sønderslaa" ogsaa betyder „Dele eller beskikke en Del", og dersom dette var Herrens Ord, bliver Meningen den, at Tjeneren blev beskikket sin Del blandt Øjenskalkene, hvilket ogsaa siges i sidste Vers i samme Kapitel.

En anden af Jesu Bemærkninger, som er bleven latterliggjort af de Vantro, og som har foraarsaget Teologerne betydeligt Hovedbrud, findes i Matt. 8,22: „Men Jesu sagde til ham: Følg mig, og lad de Døde begrave deres Døde". Hvorledes kunne de Døde begrave deres Døde? I den syriske Tekst siges der: „Lad dem, som begrave (det er Graverne eller Bedemændene), begrave deres Døde". Den unge Mand, der omtales i Evangeliet, som blev anmodet om at følge Jesus, ønskede maaske lige som andre Jøder at blive hjemme, saa længe hans Fader levede, og indtil han havde udført den sønlige Pligt mod sin Faders jordiske Levninger; først da vilde han blive en af Jesu Disciple. Hertil svarede Herren, at de Dødes Begravelse var mindre vigtig end dette; en Graver kunde udføre det Arbejde. Den første Pligt var at forkynde Guds Rige.

Det synes ogsaa, at dersom det bliver bevist, at Jesu og hans Disciples daglige Sprog var det Aramæiske, er det naturligt at formode, at i det Mindste et af de fire Evangelier blev skrevet i det Sprog, og følgelig maa de nu eksisterende græske Kopier betragtes som Oversættelser af ældre Værker. Dette Punkt vil blive af stor Betydning ved den bibelske Kritik. Et Kirkemøde, der holdtes i Schweiz 1675, erklærede, at „Bibelen er den eneste uforfalskede Rettesnor for vor Tro og vort Liv, at den er en Maalestok eller Prøvesten, hvorved alle eksisterende Oversættelser, baade østlige og vestlige, maa prøves og Uoverensstemmelser rettes efter den". Denne Erklæring gjaldt den græske Oversættelse af det nye Testamente, og dette er hovedsagelig den protestantiske Opfattelse af denne Sag i vore Dage. Men dersom det kan bevises, at nogle af Evangelierne ere oversatte fra den aramæiske Version, er det klart, at den, og ikke den græske, maa blive Rettesnoren.

Det gamle aramæiske Sprog blev, saa vidt vi vide, oprindelig talet i Syrien og Mesopotamien. Det er Chaldæernes Modersmaal, som blev talet i Babylonien og Syrien af de senere Aramænier. Det aramæiske Sprog, som blev talet i Palæstina i vor Frelsers Dage, var uden Tvivl en Blanding af den hebraiske og den syriske Dialekt. En nyere Form heraf findes endnu i Kirkesproget blandt de syriske Kristne. En rig, historisk Kirkeliteratur blev tidlig frembragt i dette Sprog.

(Deseret News).

Tornadoer.

En Vejrobservator har meddelt „New York World" en Beretning om Tornadoer. Ifølge denne Beretning indtræffe Tornadoer i Reglen varme Eftermiddage. Pludselig opstaar der en grønagtig, sort Sky mod Sydvest. En svag, sydlig Vind blæser mod Stormskyen, som næsten altid findes mod Nordvest. Den sorte Sky nærmer sig med en Masse Støv som Forløber. Et forfærdeligt Bulder høres i Almindelighed mindst 15 Minuter forud for Tornadoen og giver saaledes tilstrækkelig Advarsel. Hvad Aarsagen er til dette Bulder vides ikke, men det antages at hidrøre fra Elektricitetens Virksomhed. Vinden blæser nu voldsomt fra et vestligt Punkt, og Tornadoen, ofte ledsaget af en voldsom Hagelstorm, ankommer. Paa den sydlige Side kan Ødelæggelsen udstrække sig 1000 Fod eller mere, medens man paa den nordlige Side kan undgaa Skade paa en Distance af 400 til 500 Fod fra Ødelæggelsens Centrallinie.

Den umiddelbare Aarsag til disse gigantiske, ødelæggende Hvirvelvinde antages at skrive sig fra Sammenstødet af kolde, nordlige Luftstrømninger med varme, sydlige Vinde. For at opnaa den ødelæggende Evne, som St. Louis Cyklon frembød, fordrer Tornadoen en lang, aaben Strækning. Det kan ikke nægtes, at Tornadoer kunne opstaa og nyde en kort Tilværelse i Dale omgivne af Bjerge og Bakker; men deres Styrke bliver hurtig afbrudt.

Derpaa meddeler Forfatteren en Liste over Tornadoer og Antallet af de derved omkomne Personer siden 1874. Medens Meddelelsen ikke er fuldstændig, er den dog omfattende nok til at vise, at baade i Antal og Ødelæggelse overgaa de senere Aars Tornadoer Alt, hvad der forud er berettet. Saaledes vare de Omkomnes Antal i Dekaden fra 1873 til 1884 360, fra 1883 til 1894 650. De Omkomnes Antal i de sidste 3 Aar, 1894—96, er større end i de forudgaaende ti Aar; de Omkomne i det forløbne Aar 1896 alene beløbe sig til 800. Disse Kjendsgjerninger modbevise den Paastand, at Tornadoer have været lige saa hyppige og ødelæggende i forrige Tider som i de senere Aar; heller ikke kan denne Forøgelse forklares ved den forbedrede Kommunikation og ved, at Enkelthederne bedre kunne iagttages og meddeles. Den sidste Dekade eller de sidste to Dekader have ikke undergaaet en saadan forbavsende Forandring i Forbindelsesmidlerne eller i den Grad forbedret Metoden for Meddelelsen af Nyheder fra By til By, som svare til en saadan Forøgelse. Det synes mere, som om Elementerne af en eller anden Aarsag ere i Oprør. — (Deseret News.)

Nadverens Velsignelse.

En Korrespondent siger, at i nogle Tilfælde knæler den, som velsigner Naveren, paa begge Knæ og i andre Tilfælde kun paa det ene; Nogle opløfte den højre Haand, Andre den venstre, Andre begge Hænder og maaske Andre ingen af dem; han spørger, hvilken af disse Maader der er den rette.

Den almindelige og mest passende Maade for den, som velsigner Nadveren, er at knæle paa begge Knæ og ikke løfte nogen af Hænderne, men der er Intet bydende i denne Henseende. — (Juvenile Intructor.)

Søndagsskole-Rapport for den skandinaviske Mission for Aaret 1896.

Skolens Navn.	Forstander.	Møder afholdte.	Officianter og Lærere	Kvindelige Officianter og Lærerinder.	Total, Officianter, Lærere og Lærerinder.	Tilstedeværende Gjennemsnit, Officianter, Lærere og Lærerinder.	Elever: Mandkjøn.	Elever: Kvindekjøn.	Elever: Total.	Tilstedeværelses Gennemsnit: Elever	Tilstedeværelses Gennemsnit: Officianter, Lærere, Lærerinder og Elever.	Elever i Børneklasse.	Elever i lavere Mellemklasse.	Elever i højere Mellemklasse.	Elever i højere Klasse.	Beholdning, sidste Rapport.		Frivillige Bidrag		Total Indkomst.		Udgifter.		Beholdning.	
Kjøbenhavn	George Christensen	48	6	6	12	10	38	46	84	58	96	31	17	12	24	10	74	208	62	219	36	88	55	30	81
Aarhus	P. S. Christiansen	39	4		4	2	13	23	36	16	40	15	16	5		6	81	37	80	44	61	38	79	5	82
Odense	N. C. Christiansen	10	3		3	3	6	10	16	7	19	8	5	3											
Aalborg	James C. Jensen	51	4	1	5	4	14	19	33	25	38	11	14		8	9	92	3	34	13	26	10	75	2	51
Frederikshavn	Søren Nielsen	31	2		2	2	9	13	22	15	24	14			8										
Danmark		179	19	7	26	21	80	111	191	121	217	79	52	20	40	27	47	249	76	277	23	138	09	39	14
Kristiania	A. Indgjird	50	9	6	15	13	31	42	73	55	88	24	20	16	13			67	26	67	26	67	26		
Frederiksstad	Ole H. Petersen	47	8	2	10	6	13	7	20	10	30	10	10					29	34	29	34	29	34		
Drammen	C. W. Svenson	31	5	3	8	5	5	9	14	9	22	8			6	3	45	8	32	11	77	10	09	1	68
Bergen	T. Monsen	16	5		5	4	10	10	20	14	25	8			17										
Trondhjem	C. Poulsen	19	3		3	3	8	3	11	8	14	7	4												
Norge		163	30	11	41	31	67	71	138	96	179	57	34	16	36	3	45	104	92	108	37	106	69	1	68
Stockholm	August Anderson	42	5	1	6	5	27	51	78	50	84	15	23	22	18			27	90	27	90	27	90		
Upsala	P. E. Eklund	43	8	1	9	6	17	21	38	25	47	16	22				50	5	11	5	61	1	40	4	21
Ørebro	E. W. Larsen	45	2		2	1	8	22	30	20	32	10			20										
Eskilstuna	E. W. Ohlsson	43	4	1	5	4	15	17	32	16	37	20	12					21	51	21	51	13	43	8	08
Göteborg	N. Søderberg	47	4	4	8	6	21	37	58	26	66	20	20		18			11	71	11	71	2	30	9	41
Wingåker	Lars Erickson	40	5		5	5	28	34	62	45	67			32	30			7	25	7	25			7	25
Sköfde	C. Anderson	25	2	2	4	2	10	18	28	13	32	10			18			13	01	13	01	7	90	5	11
Halmstad	J. W. Danielsen	50	3	1	4	3	12	18	30	22	34		12	18											
Malmø	J. Malmstrøm	8	5	1	6	6	19	15	34	20	40	12	10		12			5	50	5	50	5	50		
Sverig		343	38	11	49	38	157	233	390	237	439	103	99	72	116		50	91	99	92	49	58	43	34	08
Skandinavien, Totalsum		685	87	29	116	90	304	415	719	454	835	239	185	108	192	31	42	446	67	478	09	403	21	74	88

Juletanker 1896.

Nu snart et Aar sig atter sænker
I Tidens endeløse Flod;
Her i min Ensomhed jeg tænker
Paa Fødelandet, jeg forlod,
Mens Tusinder af kjære Minder
I mine Tanker klart oprinder.

Men højest sætter jeg det Minde,
Da Lyset for den rette Tro
Alfader i min Sjæl lod skinne,
Og Sandhedsaandens stille Ro
I mine Følelser sig gjemte
Og mig til hellig Alvor stemte.

Skjønt Aarene tilbage skrider,
Gjør Gangen sagte, Issen graa,
Dog Minderne fra hine Tider
Som friske Skud i Sjælen staa;
Med Vand og Aand jeg lod mig døbe
Og Sandhedskaaben om mig svøbe.

Theone Mikkelsen,
Brigham City, Utah.

Blandinger.

Byldepesten, som siden afvigte September har hærget Bombay og Omegn, Indien, har vist sig at være af en meget ondartet Karakter. Af 3394 Sygdomstilfælde havde 2356 Døden til Følge. En af Sygdommens mest fremtrædende Ejendommeligheder er den, at Ledekirtlerne, særlig i Knæ og Skulderledene, angribes af Betændelse, der meget hurtigt udvikler sig til byldeagtig Materiedannelse. Der tages nu energiske Forholdsregler for at forhindre Sygdommens Udbredelse til andre Lande, som staa i Trafikforbindelse med de plagede Egne.

Nyt Fabrikstof. Paa Videnskabernes Akademi i Paris fremvises et Par Handsker fabrikerede af „Halebe" Edderkoppens Spind fra Madagaskar. Ifølge Undersøgelser producerer denne Edderkop 100—150 Meter Traad i Timen, og ved en Temperatur af 17° C. og en Fugtighed af 668 kan den taale en Belastning af 3,25 Gram uden at briste, med andre Ord, dens Styrke afviger ikke meget fra Silkeormens Spind.

Indhold:

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1897.